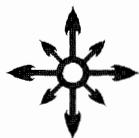

ΒΟΡΕΙΑ ΚΟΡΕΑ ΚΑΙ ΚΙΜ ΙΑ ΣΟΥΝΓΚ

ΤΟ ΓΝΩΣΤΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΟΤΑΝ ΠΕΣΟΥΝ ΟΙ ΜΑΣΚΕΣ.

ΑΥΤΟΣ Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ ΟΜΩΣ, ΕΚΑΝΕ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΠΟΥ **ΣΗΜΕΡΑ** ΑΚΟΥΓΕΤΑΙ ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ, ΕΞΕΔΩΣΕ ΔΙΑΤΑΓΕΣ ΠΩΣ **«ΑΝ ΚΑΠΟΙΟΣ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΟΤΑΝ ΕΝΟΧΟΣ ΓΙΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ, ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΤΟΥΝ ΤΡΕΙΣ ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΕΣ ΓΕΝΙΕΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΤΟΥ»**

KIM ΙΛ ΣΟΥΝΓΚ

Ο Στάλιν της Βόρειας Κορέας

«Σε τούτη τη χώρα των μεγάλων αντιθέσεων, ο στρατός περηφανεύεται για την κατοχή σύγχρονου στρατιωτικού εξοπλισμού, ενώ χιλιάδες άνθρωποι οργώνουν τη γη με τα χέρια. Όταν πέφτει η νύχτα, οι κάτοικοι της Πιονγιάνγκ και άλλων πόλεων τουρτουρίζουν από το κρύο, ενώ το μόνο φως που βλέπεις είναι από τους προβολείς των διερχόμενων αυτοκινήτων. Η Βόρεια Κορέα μοιάζει με την πρώην Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας πριν από 50 χρόνια και δίνει την εντύπωση πως βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη μια εκδοχή της Πολιτιστικής Επανάστασης της Κίνας. Η χώρα αυτή φέρει τραύματα από την ιαπωνική κατοχή, κατά τη διάρκεια του 2ου Παγκοσμίου Πολέμου, τους αμερικανικούς βομβαρδισμούς και την πίστη σε κοσμικούς ηγέτες, ζωντανούς και νεκρούς, που αγγίζει τα όρια λατρείας.»

“The Land that Time Forgot”, του Μαρκ Σέντον, *The Guardian*,

11 Μαρτίου 2003

Ο Κιμ Ιλ Σουνγκ κυβερνούσε την Κορέα επί σαράντα εννέα χρόνια, περισσότερο από κάθε άλλο Κορεάτη ηγέτη του εικοστού αιώνα. Για τους υποστηρικτές του ήταν ένας ημίθεος, ο ανώτατος αγωνιστής, ένας άντρας που με γενναιότητα πήρε τα όπλα για να πολεμήσει εναντίον των Ιαπώνων καταπιεστών της Κορέας, ένας αφοσιωμένος κομμουνιστής και λαμπρός φιλόσοφος. Μεταξύ των μνημείων που έχουν ανεγερθεί προς τιμήν του είναι μια αψίδα θριάμβου μεγαλύτερη από εκείνη του Παρισιού, ένας πύργος που αντιπροσωπεύει την πολιτική ιδεολογία του και

αναρίθμητα μουσεία. Για τους επικριτές του, όμως, ο Κιμ Ιλ Σουνγκ ήταν ένας σατανικός δικτάτορας, ένας άντρας που παραποίησε μεγάλο μέρος της ιστορίας της ζωής του, υποτάχθηκε στην Ε.Σ.Σ.Δ., ξεκίνησε έναν τρομερό εμφύλιο και τιμωρούσε με θάνατο όσους του αντιστέκονταν.

Σύμφωνα με τα αρχεία, ο Κιμ Ιλ Σουνγκ γεννήθηκε με το όνομα Κιμ Σονγκ-τζου στις 15 Απριλίου 1912, στη Μανγκιοντέ, στην ελεγχόμενη από την Ιαπωνία Κορέα. Οι γονείς του μετακόμισαν στη Μαντζουρία και ο Κιμ έλαβε κινεζική μόρφωση. Οι γονείς του, που ήταν συνηθισμένοι άνθρωποι, πέθαναν όταν ο Κιμ ήταν σχετικά νέος. Ο πατέρας του, Κιμ Χιόνγκ-τζικ, κατασηματάρχης, πέθανε το 1930 και η μητέρα του, Κανγκ Παν Σοκ, πέθανε δύο χρόνια αργότερα, το 1932. Η εκπαίδευση του Κιμ διακόπηκε απότομα το 1929, όταν ήταν έφηβος, γιατί τον απέβαλαν από το σχολείο εξαιτίας παράνομων μαθητικών δραστηριοτήτων. Σε ηλικία δεκαεπτά ετών, ο Κιμ έγινε μέλος της Ένωσης Κομμουνιστικής Νεολαίας και, αν και ορισμένοι ιστορικοί υποστηρίζουν πως εκείνη την περίοδο ο Κιμ άρχισε να διαβάζει Μαρξ και Λένιν, είναι πολύ πιθανότερο να εμποτίστηκε με αυτές τις ιδέες από τη σχέση του με διάφορους Κορεάτες εθνικιστές.

Το δέκατο ένατο αιώνα η Κορέα, και η γειτονική Κίνα, αναγκάστηκαν από τους Ευρωπαίους και τους Ιάπωνες να υπογράψουν συνθήκες που επέτρεπαν το ελεύθερο εμπόριο και άλλες εμπορικές επαφές με τον έξω κόσμο. Η Ιαπωνία προσάρτησε την Κορέα το 1910 περίπου και η χώρα περιήλθε υπό ιαπωνική κυριαρχία. Εκείνη την περίοδο χύθηκε πολύ αίμα και χιλιάδες Κορεάτες φυλακίστηκαν, γιατί επαναστάτησαν ενάντια στους εισβολείς τους. Η Ιαπωνία κατάφερε να διατηρήσει την κυριαρχία της Κορέας, αν και αρκετά τμήματα της κορεατικής κοινωνίας άρχισαν να σχηματίζουν αντάρτικες ομάδες, σε μια απόπειρα να αντισταθούν.

Στις 10 Μαΐου 1929, αφού αποβλήθηκε από το σχολείο, ο Κιμ φυλακίστηκε για λιγότερο από ένα χρόνο και, αφού αποφυλακίστηκε, προσχώρησε σε μια μονάδα του Κορεατικού Στρατού Ανεξαρτησίας, υπό την ηγεσία του Γιαγκκ Σε Μπονγκ. Σύντομα ο Κιμ εγκατέλειψε αυτή τη μονάδα και σχημάτισε το δικό του αντάρτικο πολεμικό σώμα μέσα στη Μαντζουρία. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως οι δραστηριότητές του εκείνη την περίοδο περιγράφηκαν με μεγάλη δόση υπερβολής, προκειμένου να μεγαλώσει ο μύθος του, ωστόσο το θάρρος και η ανδρεία του πρέπει να ήταν αληθινά.

Παρά τις τεράστιες προσπάθειες που κατέβαλαν οι δυνάμεις των ανταρτών, η Ιαπωνία εξακολούθησε να κυριαρχεί στην Κορέα κατά τη διάρκεια

Ο Κιμ Ιλ Σονγκ εκπαιδεύτηκε με τον Κόκκινο Στρατό στη Σοβιετική Ένωση μέχρι το 1948, όταν διορίστηκε από τον Σιάλιν ηγέτης της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κορέας. Η Λαϊκή Δημοκρατία της Κορέας διαχωρίστηκε από τη νότια Δημοκρατία της Κορέας, κατά μήκος του 38ου γεωγραφικού παράλληλου, με το βορρά να είναι υποτελής στη Σοβιετική Ένωση και το νότο να κυριαρχείται από τους Αμερικανούς.

Το έτρωγε όλο το φαί του !

της δεκαετίας του 1930 και στις αρχές της δεκαετίας του 1940 και σε μια συντονισμένη προσπάθεια να καταστείλει κάθε εναντίωση, προσπάθησε να εξαλείψει τον πολιτισμό της Κορέας. Οι Κορεάτες αναγκάστηκαν να αλλάξουν τα ονόματά τους με ιαπωνικά ονόματα, να μάθουν ιαπωνικά και να υιοθετήσουν ιαπωνικό τρόπο ζωής.

Όταν ήρθε το τέλος του 2ου Παγκοσμίου Πολέμου, που άφησε την Ιαπωνία ηττημένη και κατεστραμμένη, εκείνοι που πολεμούσαν για την ανεξαρτησία της Κορέας άρχισαν να έχουν κάποιες ελπίδες.

Λίγο νωρίτερα, το Μάρτιο του 1941, ο Κιμ Ιλ Σουνγκ εγκατέλειψε τη Μαντζουρία για τη Σοβιετική Άπω Ανατολή, όπου έλαβε στρατιωτική εκπαίδευση από τον Κόκκινο Στρατό. Μια κατασκοπική αναφορά των Η.Π.Α. λέει: «Μερικοί εκατοντάδες άντρες υπό την αρχηγία του Κιμ Ιλ Σουνγκ, παλιού κομμουνιστή, με το φόβο πως θα εξολοθρευτούν από τους Ιάπωνες, κατευθύνθηκαν προς το βορρά, στη σοβιετική παραθαλάσσια επαρχία. Αφού επαληθεύτηκε το πολιτικό και στρατιωτικό τους παρελθόν, οι Σοβιετικοί έστειλαν αυτούς τους ανθρώπους σε ένα στρατόπεδο εκπαίδευσης, στο σταθμό ΠΙΑΣΚΙ, στην περιοχή ΚΑΜΑΒΑΡΟΦΣΚ. Αργότερα, οι Κορεάτες αυτοί εκπαιδεύτηκαν στο ΡΑΡΑΡΑΣ, κοντά στα σύνορα Κορέας-Ε.Σ.Σ.Δ. και Μαντζουρίας, στην κατασκοπία, τις τηλεπικοινωνίες, το σαμποτάζ και γενικά στρατιωτικά θέματα.»

Κατά την παραμονή του στην Ε.Σ.Σ.Δ., ο Κιμ Ιλ Σουνγκ γνώρισε και ερωτεύτηκε την πρώτη του σύζυγο, Κιμ Τσουνγκ-σουκ. Παντρεύτηκαν και μετά από ένα χρόνο γεννήθηκε το πρώτο τους παιδί, που στο μέλλον θα διοικούσε ολόκληρη τη Βόρεια Κορέα, με την ίδια πυγμή με την οποία κυβέρνησε ο πατέρας του. Εντωμεταξύ, ο Κιμ Ιλ Σουνγκ εξακολούθησε να εκπαιδεύεται από την Κόκκινη Φρουρά και απέκτησε την εύνοια των σοβιετικών αρχών, έτσι ώστε το 1945, όταν σοβιετικά και αμερικανικά στρατεύματα απελευθέρωσαν την Κορέα, μπόρεσε να επιστρέψει ασφαλής στη χώρα του γνωρίζοντας πως θα είχε καλή υποδοχή.

Το 1948, με την Ε.Σ.Σ.Δ. να κατέχει το βορρά και τις Η.Π.Α. να κυριαρχούν στο νότο, η χώρα χωρίστηκε στο 18ο γεωγραφικό παράλληλο, δημιουργώντας τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κορέας, υπό την ηγεσία του Κιμ Ιλ Σουνγκ (που εκλέχτηκε από τον Στάλιν), και τη Δημοκρατία της Κορέας, υπό τον Σίνγκμαν Ρι. Η κάθε μία κυβέρνηση ισχυριζόταν πως ήταν η μόνη νόμιμη κυβέρνηση της χερσονήσου, προκαλώντας τα επόμενα χρόνια περαιτέρω διχόνοιες.

Μόλις ο Κιμ Ιλ Σουνγκ ανέλαβε την εξουσία, κατηγορήθηκε πως δεν ήταν τίποτε περισσότερο από μαριονέτα των Σοβιετικών και πως τοποθετήθηκε σε αυτό το αξίωμα για να μετατρέψει την Κορέα σε υποχείριο κομμουνιστικό κράτος, που θα ελεγχόταν από την Ε.Σ.Σ.Δ. Ο Σοβιετικοί δε βοήθησαν ιδιαίτερα προκειμένου να βελτιωθεί η εικόνα του Κιμ, αφού, αντί να του επιτρέψουν να εφαρμόσει τις δικές του αποφάσεις, επέμεναν να προωθούν την εικόνα τους μέσω αυτού, για να γίνουν δημοφιλείς στη χώρα του. Η Ε.Σ.Σ.Δ. μαζί με τον Κιμ έθεσαν σε εφαρμογή έξι «δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις», που περιλάμβαναν την αναδιανομή γης, την επιβολή οκτάωρης εργασίας και την κρατικοποίηση της βαριάς βιομηχανίας. Επιπλέον, η Ε.Σ.Σ.Δ. βοήθησε τον Κιμ να σχηματίσει το Λαϊκό Στρατό της Κορέας, που περιλάμβανε στις τάξεις του τους παλιούς συντρόφους του Κιμ. Οι αντάρτες του Κιμ κατέληξαν να κατέχουν θέσεις-κλειδιά σε κάθε οργανισμό ασφαλείας της χώρας, βοηθώντας τον Κιμ να έχει τον πλήρη έλεγχο της Κορέας και της κυβέρνησης.

Ωστόσο, ο Κιμ δεν ήταν άνθρωπος χωρίς εχθρούς και αρκετοί από αυτούς προσπάθησαν να τον διώξουν από την εξουσία. Χρησιμοποιώντας την εξυπνάδα που απέκτησε πολεμώντας ως αντάρτης και βασιζόμενος στην πλήρη υποστήριξη των σοβιετικών αρχών, κατάφερε να καταπνίξει κάθε ταραχή. Το 1950, αφού ολοκλήρωσε τη δημιουργία του Λαϊκού Στρατού της Κορέας με την πλήρη υποστήριξη του Στάλιν, ο Κιμ αποφάσισε να εισβάλει στην «προδότρια» Νότια Κορέα, σε μια απόπειρα να ενώσει τις δύο χώρες με στρατιωτική βία.

Ο Πόλεμος της Κορέας (επίσης γνωστός στους Αμερικανούς ως «Ο Ξεχασμένος Πόλεμος», αφού έλαβε χώρα μεταξύ του 2ου Παγκοσμίου και του Πολέμου στο Βιετνάμ) ξεκίνησε στις 15 Ιουνίου 1950. Τα Ηνωμένα Έθνη καταδίκασαν ευθύς την εισβολή, αποκαλώντας τη στυγνή επίθεση, όμως ο Κιμ Ιλ Σουνγκ προτίμησε να αγνοήσει την απαίτησή τους να αποσύρει το στρατό του. Έτσι, ο πρόεδρος των Η.Π.Α., Χάρι Τρούμαν, θεωρώντας τον πόλεμο αυτό μάχη κατά του κομμουνισμού, αποφάσισε να στείλει δυνάμεις πεζικού, ναυτικού και αεροπορίας στη Νότια Κορέα. Ο Στρατηγός Ντάγκλας Μακ Άρθουρ ορίστηκε αρχιστράτηγος, όχι μόνο του στρατού των Η.Π.Α. αλλά και των 15 άλλων εθνών που μπήκαν στον πόλεμο, στο πλευρό της Νότιας Κορέας.

Σε μια συνέντευξη που έδωσε στη γαλλική εφημερίδα *L'Humanité*, πριν την κλιμάκωση των εχθροπραξιών, στις 17 Ιουλίου 1950, ο Κιμ Ιλ Σουνγκ

προέβλεψε πως ο πόλεμος δε θα διαρκούσε πολύ. Το χρονοδιάγραμμά του ήταν τέτοιο που ήλπιζε να έχει «απελευθερώσει» τη Νότια Κορέα μέχρι τις 15 Αυγούστου του ίδιου χρόνου. Το σχέδιο ήταν φιλόδοξο και, όπως απέδειξε ο χρόνος, καταδικασμένο να αποτύχει. Αν και τις πρώτες εβδομάδες η εκστρατεία των στρατιωτών του Κιμ δε συνάντησε μεγάλη αντίσταση, όταν τα Ηνωμένα Έθνη προώθησαν μια ριψοκίνδυνη επέμβαση από ξηρά και θάλασσα στην πόλη Ιντσόν στη δυτική ακτή, ο νότος άρχισε να παίρνει τα πάνω του. Στις 19 Οκτωβρίου 1950, ο Στρατηγός Μακ Άρθουρ κατέλαβε την πρωτεύουσα Πιονγιάνγκ. Αν δεν εμπλεκόταν η Κίνα, αυτό θα ήταν το τέλος του Κιμ Ιλ Σουνγκ, όμως οι Κινέζοι, οργισμένοι από την επίθεση των καπιταλιστών σε ένα κομμουνιστικό κράτος, έστειλαν στην περιοχή τεράστιο αριθμό στρατιωτών και το μέτωπο του πολέμου κατέβηκε πάλι στον 38ο παράλληλο. Ο πόλεμος ήταν σκληρός και οι δύο πλευρές είχαν μεγάλες απώλειες. Αν και οι απώλειες των Αμερικανών ήταν εκτενείς, δεν ήταν σημαντικές σε σύγκριση με εκείνες των Κινέζων. Στο τέλος του πολέμου, οι Η.Π.Α. είχαν 54.000 νεκρούς και 103.000 τραυματίες, ενώ οι απώλειες των Κινέζων και των Κορεατών είχαν φτάσει τα εκατομμύρια άντρες.

Ενώ στα σύνορα ο πόλεμος μαινόταν, το βόρειο τμήμα αντιμετώπιζε εσωτερικά πολιτικά προβλήματα, που έθεσαν σε κίνδυνο τη θέση του Κιμ Ιλ Σουνγκ ως αρχηγού του κόμματος. Μετά την εισβολή των Αμερικανών στην Πιονγιάνγκ, ο Κιμ άσκησε δημόσια κριτική σε αρκετούς αξιωματούχους της κυβέρνησης, περιλαμβανομένων αφοσιωμένων ανταρτών, αριθμός των οποίων έχασε τη δουλειά του και διώχτηκε από το κόμμα. Ο Κιμ δήλωσε πως έπρεπε να γίνει διαχωρισμός μεταξύ εκείνων που ήταν πιστοί στο κόμμα και εκείνων που είχαν δείξει έλλειψη αφοσίωσης. Οι τελευταίοι έπρεπε να τιμωρηθούν, ανεξαρτήτως αξιώματος. Το έργο εντοπισμού εκείνων που άσκησαν κριτική στο κόμμα ανέλαβε ένας άντρας ονόματι Χο Κα-ι. Από το Δεκέμβριο του 1950 μέχρι το Νοέμβριο του 1951 ο Χο έδιωξε και τιμώρησε 450.000 με 600.000 μέλη του Κομμουνιστικού Κόμματος. Είναι μεγάλη ειρωνεία το γεγονός πως οι πράξεις του Χο εξόργισαν τον Κιμ, που θεώρησε πως η εκκαθάριση του κόμματος αποτελούσε άμεση απειλή στο κύρος του. Αν και ο Κιμ είχε ξεκινήσει την έρευνα, ο Χο έδειξε υπερβάλλοντα ζήλο σε μια προσπάθεια να αναδιαρθρώσει το κόμμα σύμφωνα με τη δική του ιδεολογία. Ο Κιμ άσκησε δημόσια κριτική στον Χο και τον κατηγορήσε για διάφορα εγκλήματα εναντίον του κόμματος και, επομένως, εναντίον της χώρας. Η θέση του Χο κινδύνευε και η πίεση αυξανόταν ολοένα και

περισσότερο, όταν ξαφνικά, στις 4 Αυγούστου 1953, σε μια συνεδρίαση της Κεντρικής Επιτροπής ανακοινώθηκε πως ο Χο είχε αυτοκτονήσει. Δεν ξεκαθαρίστηκε ποτέ αν η είδηση ήταν αληθινή ή αν τον εκτέλεσαν, όμως το αποτέλεσμα ήταν το ίδιο: ο Χο ήταν νεκρός και η θέση ισχύος του Κιμ ήταν, εν ολίγοις, ασφαλής.

Ο Χο δεν ήταν ο μόνος που είχε πρόθεση να ανατρέψει τον Κιμ Ιλ Σουνγκ. Το Σεπτέμβριο του 1951 αναφέρθηκε πως σχεδίαζε στρατιωτικό πραξικόπημα άλλος ένας αξιωματούχος, ονόματι Γι Σουνγκ-γιοπ. Αν και δε γνωρίζουμε ακριβώς τα γεγονότα, υπάρχει η εικασία πως η απόπειρα ανατροπής ξεκίνησε στις αρχές του 1953, ωστόσο απέτυχε και στη συνέχεια ο Κιμ ζήτησε να συλληφθούν και οι δώδεκα συνωμότες. Τρεις μέρες μετά τη λήξη του Πολέμου της Κορέας, οι άντρες οδηγήθηκαν σε δίκη για εσχάτη προδοσία. Δεν είχαν υπεράσπιση και εκτελέστηκαν οι δέκα από τους δώδεκα, ενώ οι άλλοι δύο καταδικάστηκαν σε κάθειρξη από δώδεκα μέχρι δεκαπέντε έτη.

Όταν έληξε ο Πόλεμος της Κορέας ήταν φανερό πως ούτε ο νότος ούτε ο βορράς είχαν καταφέρει αυτό που προσπαθούσαν να πετύχουν. Ο νότος, με τη συνεργασία των Η.Π.Α. και των συμμάχων τους, δεν κατάφερε να απαλλαγεί από τον κομμουνιστικό βορρά, ενώ ο βορράς δεν κατάφερε να κυριεύσει το νότο και να ενώσει τις δύο χώρες. Στην ουσία, οι Κινέζοι, και όχι ο Κιμ Ιλ Σουνγκ, έθεσαν ένα τέλος στον πόλεμο και διαπραγματεύτηκαν συμφωνία μεταξύ εκείνων και των Αμερικανών. Παρά το γεγονός αυτό, ο Κιμ Ιλ Σουνγκ, που είχε κινητοποιήσει τους Κορεάτες να πολεμήσουν εναντίον Κορεατών και ήταν υπεύθυνος για το θάνατο εκατομμυρίων πολιτών και από τις δύο πλευρές, απόλαυσε τις τιμές για την κατάπαυση του πυρός και δήλωσε πως ήταν ο μόνος νικητής.

Φυσικά, ο Κιμ δεν ήταν σε θέση να καμαρώνει, γιατί η Βόρεια Κορέα είχε σχεδόν καταστραφεί από τους διαρκείς βομβαρδισμούς των πόλεων και τεράστιων τμημάτων της υπαίθρου από τους Αμερικανούς. Ήταν, επομένως, απαραίτητο να επαναδραστηριοποιηθεί η οικονομία και, προκειμένου να γίνει αυτό, ο Κιμ επισκέφτηκε τη Σοβιετική Ένωση, για την εξασφάλιση παρατεταμένου δανείου. Εκείνη την εποχή είχε πεθάνει ο Στάλιν και η σοβιετική κυβέρνηση βρισκόταν σε κατάσταση αναταραχής. Ωστόσο, ο Κιμ κατάφερε να εξασφαλίσει νέα συμφωνία με τη Σοβιετική Ένωση και, όταν επέστρεψε στην Κορέα, ξεκίνησε μεταρρυθμίσεις στη γεωργία και τη βιομηχανία. Ακριβώς όπως έγινε στην Κίνα και τη Σοβιετική Ένωση, ο Κιμ

κατέσχεσε μεγάλο μέρος της ιδιωτικής γης από τους νόμιμους ιδιοκτήτες της και άρχισε να μετατρέπει όλες τις φάρμες σε συνεταιρισμούς, ενώ τα κέρδη διανέμονταν ανάλογα με την εργασία που πρόσφερε κάθε μέλος. Έδωσε διαταγές να παράγει η βιομηχανία καταναλωτικά αγαθά, που θα μπορούσαν να πουληθούν στο εξωτερικό, αντί να παράγει ουσιαστικά αγαθά, που είχε ανάγκη ο ίδιος ο λαός του.

Καταλαμβανόμενος από την ίδια παράνοια με άλλους δικτάτορες, ο Κιμ άρχισε τις εκκαθαρίσεις στο κόμμα. Η ομάδα ατόμων που υπέφερε περισσότερο από όλους εκείνη την περίοδο ήταν οι φιλοσοβιετικοί Κορεάτες.

Μετά το θάνατο του Στάλιν, η Σοβιετική Ένωση ξεκίνησε να «αποσταλινοποιείται» και οι νέοι ηγέτες άρχισαν να υποστηρίζουν την ειρηνική συνύπαρξη με τη Δύση. Αυτό εναντιωνόταν σε οτιδήποτε πίστευε ο Κιμ Ιλ Σουνγκ, γιατί την περίοδο εκείνη προσπαθούσε να ιδρύσει μια σταλινική Κορέα, στην οποία η έννοια της ειρηνικής συνύπαρξης με τη Δύση και, κυρίως, με τη Νότια Κορέα ήταν αδιανόητη. Ως αποτέλεσμα, οι φιλοσοβιετικοί Κορεάτες αντιμετωπίστηκαν σαν προδότες και τότε ο Κιμ έθεσε σε εφαρμογή την ιδεολογία που έγινε γνωστή ως φιλοσοφία Τζουτσέ («αυτοδυναμία»), που ήταν στην ουσία μια δημιουργική εφαρμογή του Μαρξισμού και του Λενινισμού, προσαρμοσμένων στην ιδιάζουσα κατάσταση της Κορέας. Η φιλοσοφία Τζουτσέ χρησιμοποιήθηκε ως όπλο για να δικαιολογηθεί η δικτατορία του Κιμ και να κρατηθούν σε απόσταση οι Σοβιετικοί με το πρόγραμμα αποσταλινοποίησής τους. Επίσης, το σύστημα Τζουτσέ είχε ως στόχο να κατηχήσει τους ανθρώπους πως χωρίς το Κόμμα η χώρα θα είχε καταστραφεί ολοκληρωτικά. Με άλλα λόγια, η φιλοσοφία Τζουτσέ δεν ήταν τίποτε περισσότερο από μια δικτατορική θεωρία, που κατέστησε τον Κιμ Ιλ Σουνγκ αντικείμενο λατρείας (κάθε νοικοκυριό στη Βόρεια Κορέα έπρεπε να έχει τη φωτογραφία του Κιμ Ιλ Σουνγκ, κάθε Κορεάτης, άντρας, γυναίκα ή παιδί, έπρεπε να έχει καρφίτσωμένη πάνω από την καρδιά του τη φωτογραφία του Κιμ Ιλ Σουνγκ), του οποίου η απόλυτη δύναμη δεν έπρεπε να αμφισβητείται από κανέναν. Ο ήλιος ανέτειλε γιατί σηκώθηκε ο Κιμ Ιλ Σουνγκ από το κρεβάτι του και έδνε γιατί τον διέταζε να δύσει. Στο 4ο Συνέδριο του Κόμματος, το Σεπτέμβριο του 1961, ο Κιμ είχε εδραιώσει τόσο καλά τη θέση του που θεωρούνταν Απόλυτος Ηγέτης της Βόρειας Κορέας.

Χτίστηκαν στρατόπεδα και γκούλαγκ και, σύμφωνα με τον Χβανγκ Γιανγκ Γιοπ, έναν από τους αποστάτες που το έσκασαν από τη Βόρεια Κορέα στη Νότια, χωρίστηκαν σε δύο κατηγορίες: τα πρώτα προοριζονταν

Ο Κιμ Ιλ Σουνγκ ξεκινά την εκκένωση της Βόρειας Κορέας από τον κινεζικό στρατό το 1958. Τα επόμενα τρία χρόνια απομακρύνθηκε και από τη Σοβιετική Ένωση και κατάφερε να δημιουργήσει προσωπολατρεία για το άτομό του. Έλεγαν γι' αυτόν πως ο ήλιος ανέτειλε επειδή ξυπνούσε ο Κιμ.

για τα «ανώτερα κλιμάκια» του κόμματος και ήταν κυρίως στρατόπεδα καταναγκαστικής εργασίας, ενώ το δεύτερο είδος στρατοπέδων ήταν για τους κοινούς πολίτες, που είχαν δυσανεχθεί το Κόμμα για οποιονδήποτε λόγο. Εκείνοι στέλνονταν σε απομονωμένες, μη καλλιεργήσιμες περιοχές, όπου τους εγκατέλειπαν, μέχρι να πεθάνουν της πείνας. Ο Χβανγκ υπολόγιζε πως υπήρχαν 10 τέτοιες κολασμένες περιοχές, όπου εγκαταλείφθηκαν στην τύχη τους περίπου 30.000 άνθρωποι.

Τα στρατόπεδα για τα «ανώτερα κλιμάκια» ήταν το ίδιο σκληρά. Από εκεί έστελναν τους κρατούμενους να εργαστούν σε τοπικές φάρμες, εργοστάσια και ορυχεία. Υπήρχαν μεγάλες πιθανότητες να πεθάνουν από την εξάντληση ή τον υποσιτισμό ή να υποκύψουν από τους ξυλοδαρμούς. Ο Κιμ Ιλ Σουνγκ ήταν ανελέητος σε αυτό το ζήτημα και εξέδωσε διαταγές

πως αν κάποιος αποδεικνυόταν ένοχος για εγκλήματα εναντίον του κράτους, θα έπρεπε να εξολοθρευτούν τρεις μελλοντικές γενιές της οικογένειάς του, προκειμένου να εξαγνιστεί ο «σοσιαλιστικός του παράδεισος».

Η μαρτυρία του πολιτικού κρατούμενου Τσαλ-Χβαν-κανγκ γι' αυτά τα γκούλαγκ έχει ως εξής:

«...Εξαιτίας του παππού μου [που κατηγορήθηκε για κατασκοπεία], μας έστειλαν με ολόκληρη την οικογένειά μου σε ένα στρατόπεδο πολιτικών κρατουμένων, το Γιόντοκ. Αυτό συνέβη όταν ήμουν εννέα ετών. Γεννήθηκα στη Βόρεια Κορέα και μέχρι τότε πίστευα πραγματικά πως ο Κιμ Ιλ Σουνγκ ήταν ένας σπουδαίος ηγέτης και ο καλοκάγαθος πατέρας μας. Όλα αυτά άλλαξαν, όμως, εξαιτίας των εμπειριών μου στο στρατόπεδο πολιτικών κρατούμενων. Αυτό που συνέβαινε εκεί ξεπερνούσε εντελώς τη φαντασία μου... Έγινα μάρτυρας δημόσιων εκτελέσεων, καταναγκαστικής εργασίας και άλλων απάνθρωπων κτηνωδιών. Στα στρατόπεδα πολιτικών κρατουμένων της Βόρειας Κορέας μαθαίνουν σε κάθε νέο κρατούμενο να μη θεωρεί τον εαυτό ανθρώπινο πλάσμα. Οι κρατούμενοι δεν μπορούν να διαμαρτυρηθούν για ξυλοδαρμούς. Ακόμη και τα παιδιά οδηγούνται στην καταναγκαστική εργασία και το ένα τρίτο από αυτά πεθαίνει από τον υποσιτισμό και τη σκληρή δουλειά. Και εγώ υπέφερα, τρεις μήνες αφότου φυλακίστηκα, εξαιτίας του υποσιτισμού και δεν είχα τη δύναμη ούτε να περπατήσω. Δε μας παρείχαν καμιά πηγή πρωτεΐνης, κι έτσι πιάναμε και τρώγαμε φίδια, βατράχους, ακόμη και σκουλήκια, για να επιβιώσουμε...»

Ο Τσαλ συνεχίζει, περιγράφοντας πώς έγινε αυτόπτης μάρτυρας δημόσιων εκτελέσεων, όπου κάλυπταν τα μάτια ανθρώπων και τους έδεναν σε στύλους, πριν τους πυροβολήσουν. Στη συνέχεια, ενθάρρυναν το πλήθος να λιθοβολήσει το πτώμα με πέτρες, όσο μεγαλύτερες τόσο καλύτερα. Οι εκτελέσεις γίνονταν δημόσια για να προξενήσουν τρόμο στους φυλακισμένους και να αποτρέψουν την απείθεια ή τις αποδράσεις.

Το γεγονός πως υπήρχαν τέτοια στρατόπεδα (δυστυχώς υπάρχουν ακόμη στις μέρες μας) στη Βόρεια Κορέα ενίσχυσε απλώς το αμφιλεγόμενο καθεστώς του Κιμ. Ήταν το ίδιο φρικτό με τα καθεστώτα των χωρών του ανατολικού μπλοκ, περιλαμβανομένης της σταλινικής Ρωσίας ή της μαοϊκής Κίνας, όμως, αν και οι χώρες αυτές ήταν ανοιχτά βιβλία για τους Δυτικούς, η Βόρεια Κορέα εξακολουθούσε να παραμένει μια μυστική κοινωνία, ένα προσωπικό βασίλειο, θύμα των ιδιοτροπιών ενός άντρα μονάχα.

Το 1967 ο Κιμ Ιλ Σουνγκ απομόνωσε ακόμη περισσότερο την Κορέα

από τον υπόλοιπο κόσμο, ερχόμενος σε ρήξη με την Κίνα, η οποία κατά τη διάρκεια της Πολιτιστικής Επανάστασης έβλεπε με εχθρική διάθεση όσους θεωρούσε πως ήταν υπέρ των Ρώσων. Η Κόκκινη Φρουρά της Κίνας άρχισε να αποδοκιμάζει τον Κιμ. Κάλυψαν τους τοίχους με αφίσες που αποδοκίμαζαν την ηγεσία του και άρχισαν να διαδίδουν κακές φήμες, που αφορούσαν στην πολιτική που ασκούσε στη χώρα του.

Ωστόσο, πέρα από αυτές τις αστείες προσβολές, για τον Κιμ ήταν ακόμη πιο σημαντική η διαφωνία μεταξύ εκείνου και της Κίνας για τα κοινά τους σύνορα, που εκτείνονταν περίπου 1350 χιλιόμετρα και περιλάμβαναν το ιερό βουνό των Κορεατών, το Όρος Πεκτουσάν. Η διαφωνία για τα σύνορα θα προκαλούσε προβλήματα στον Κιμ Ιλ Σουνγκ, όμως σταδιακά η Πολιτιστική Επανάσταση καταλάγιασε και βελτιώθηκαν οι σχέσεις μεταξύ των δύο κρατών.

Μπορεί η διαμάχη στο μέτωπο της εξωτερικής πολιτικής να αποτράπηκε, ωστόσο δεν μπορούμε να πούμε το ίδιο για τα εσωτερικά ζητήματα της Κορέας. Το σκληρό πρόγραμμα βιομηχανοποίησης του Κιμ, μετά τον πόλεμο της Κορέας, ανταπέδωσε. Η παραγωγή ήταν πολύ υψηλότερη από εκείνη της Νότιας Κορέας. Ωστόσο, η επιτυχία αυτή δε διήρκεσε πολύ, γιατί στα μέσα της δεκαετίας του 1960 ο Κιμ έκανε το λάθος να δαγκώσει τη χείρα που τον τάζει και αποξενώθηκε από τη Σοβιετική Ένωση. Ανακοίνωσε πως η Ε.Σ.Σ.Δ. είχε εκμεταλλευτεί το πρόγραμμα οικονομικής βοήθειας που πρόσφερε για να εμπλακεί επανειλημμένα σε εσωτερικά ζητήματα της Κορέας και η Σοβιετική Ένωση απέσυρε από τη χώρα την οικονομική και τεχνική βοήθεια. Επιπλέον, στη Νότια Κορέα σχηματίστηκε αντικομμουνιστική κυβέρνηση (μετά από επιτυχημένο στρατιωτικό πραξικόπημα). Οι Νοτιοκορεάτες αποκατέστησαν τις σχέσεις τους με την Ιαπωνία και προχώρησαν σε τεράστια οικονομική ανάκαμψη, που είχε ως αποτέλεσμα την ανάπτυξη της στρατιωτικής ισχύος τους. Αυτή ήταν μια απειλή που ο Κιμ δεν μπορούσε να αγνοήσει και προχώρησε στην ενδυνάμωση του στρατού του, εις βάρος κάθε οικονομικής εξέλιξης.

Οι αντάρτες στρατηγοί αποκάλυψαν τέσσερις βασικές στρατιωτικές τακτικές του κόμματος: τον εξοπλισμό ολόκληρου του λαού, τη θωράκιση ολόκληρης της χώρας, την εκπαίδευση κάθε στρατιώτη μέχρι να γίνει μόνιμος σε μονάδα και τον εκσυγχρονισμό του στρατιωτικού εξοπλισμού. Αφού έσπασε τη σιωπή του σχετικά με τις σχέσεις της χώρας του με αδερφικές σοσιαλιστικές χώρες τον Οκτώβριο του 1966, ο Κιμ προχώρησε στην ανα-

φορά των τεσσάρων στρατιωτικών τακτικών. Ο Κιμ δήλωσε πως η τακτική εξοπλισμού ολόκληρου του λαού σήμαινε τη δημιουργία ενός αψεγάδιαστου αμυντικού συστήματος στο πολεμικό μέτωπο και στα μετόπισθεν, με τον εξοπλισμό όχι μόνο των στρατιωτών, αλλά και των εργατών, των αγροτών και ολόκληρου του λαού.

Κάθε εργάτης από τις συνεταιριστικές φάρμες και τα εργοστάσια αναγκάστηκε να λάβει στρατιωτική εκπαίδευση. Οι ηλικιωμένοι, μαζί με παιδιά ηλικίας επτά και οχτώ ετών διδάχτηκαν να χρησιμοποιούν όπλα. Σκάφτηκαν εκατοντάδες υπόγεια καταφύγια και χτίστηκαν τεράστιες υπόγειες αποθηκευτικές μονάδες σε μια προσπάθεια να οχυρωθεί η χώρα από μια εξωτερική επίθεση. Τελικά, σε μια απελπισμένη απόπειρα να εξοπλιστεί ο στρατός, τα εργοστάσια έλαβαν οδηγίες να κατασκευάσουν πυρομαχικά, εις βάρος της παρασκευής κοινών αγαθών. Αυτό ήταν η καταστροφή της οικονομικής ανάπτυξης της Κορέας, όμως ο Κιμ Ιλ Σουνγκ δεν το είχε σε τίποτε να θυσιάσει τις ανάγκες του λαού του για να ικανοποιήσει τη δίψα του για δύναμη. Για να σιγουρευτεί πως οι διαταγές του θα εκτελούνταν κατά γράμμα, ο Κιμ ασχολήθηκε προσωπικά με κάθε προσπάθεια στρατιωτικοποίησης τη χώρας, ενθαρρύνοντας τους εργάτες να παράγουν ολοένα και περισσότερα πολεμοφόδια, συστήνοντάς τους να μη φανούν τεμπέληδες και κάποια στιγμή, γνωρίζοντας πως ο λαός του πάσχιζε να βρει τροφή, εξέδωσε ένα σύστημα αναλογούντος μεριδίου, όπου ανέφερε ακριβώς τι επιτρεπόταν να διαθέτει κάθε νοικοκυριό της Βόρειας Κορέας προκειμένου να τραφεί: «ένα αρνί, ένα ή δύο χοίρους, τριάντα κοτόπουλα περίπου, χωρίς αγελάδα».

Οι εποχές εκείνες ήταν πολύ δύσκολες, ευτυχώς, όμως, για τον Κιμ, μετά την πτώση του Σοβιετικού Πρωθυπουργού, Νικίτα Κρουτσώφ, βελτιώθηκαν οι σχέσεις μεταξύ της Βόρειας Κορέας και της Ρωσίας. Η σοβιετική βοήθεια επέστρεψε στη Βόρεια Κορέα και με την προσέλευση Σοβιετικών τεχνικών, η χώρα ενισχύθηκε οικονομικά και στρατιωτικά. Στο τέλος της δεκαετίας του 1960, η Βόρεια Κορέα ήταν μια πλήρως στρατιωτικοποιημένη χώρα, με τον κάθε της πολίτη ικανό να εκπληρώσει τα στρατιωτικά του καθήκοντα, σε περίπτωση που παρουσιαζόταν ανάγκη.

Ο Κιμ άρχισε να επισκέπτεται εργοστάσια, φάρμες, ορυχεία και μύλους, σε μια προσπάθεια να ενθαρρύνει τους εργάτες να γίνουν πιο παραγωγικοί. Τους έθετε στόχους και τους κατηγορούσε, σε περίπτωση που δεν τους εκπλήρωναν. Στη συνέλευση της Κεντρικής Επιτροπής, στις 16

Νοεμβρίου 1968, είπε: «...οι περισσότεροι από τους εργάτες μας δεν εργάζονται για τα χρήματα, ούτε χρειάζονται υλικά κίνητρα. Δε θέλουν τίποτε περισσότερο από την κρατική εξασφάλιση του βιοπορισμού τους και εργάζονται ευσυνείδητα. Δεν πρέπει να υπερτερούν τα υλικά κίνητρα. Πρέπει να δοθεί προτεραιότητα στα πολιτικά κίνητρα».

Προς μεγάλη απογοήτευσή του, ωστόσο, δε συμφωνούσαν όλοι οι πολίτες μαζί του, γιατί στην επόμενη γενική συνέλευση της Κεντρικής Επιτροπής αναφέρθηκε η περίπτωση μια ηλικιωμένης γυναίκας που πιάστηκε να πουλά αβγά για να βγάλει κέρδος. Ο Κιμ Ιλ Σουνγκ εξοργίστηκε. Στο κάτω-κάτω, το κέρδος έπρεπε να το καρπωθεί το ίδιο το κράτος. Η γυναίκα αποδείχτηκε αφιλόπατρις, κακό παράδειγμα για τους υπόλοιπους εργάτες. Ο Κιμ ανέφερε αρκετές άλλες περιπτώσεις, περιλαμβανομένης της περίπτωσης ενός γιατρού που χορήγησε συνταγή φαρμάκων σε έναν πεθαμένο και στη συνέχεια πούλησε τα φάρμακα για προσωπικό του όφελος. Τέτοιοι άνθρωποι, είπε ο Κιμ, ήταν αντιπατριώτες, δεν αγαπούσαν τη χώρα τους και έπρεπε να υποστούν τις συνέπειες.

Το 1972, σε ηλικία 60 ετών, ο Κιμ Ιλ Σουνγκ αναθεώρησε το Σύνταγμα της Βόρειας Κορέας και εξελέγη Πρόεδρος της Δημοκρατίας και Αρχηγός του Κόμματος. Επίσης, γιόρτασε τα γενέθλιά του (τα εξηκοστά και, όταν ήρθε η ώρα, τα εβδομηκοστά) με την ανέγερση γιγάντιων μνημείων, αφιερωμένων στον εαυτό του, περιλαμβανομένου ενός χρυσού αγάλματος, ύψους είκοσι πέντε μέτρων, και ενός μουσείου εξολοκλήρου κατασκευασμένου από μάρμαρο, που περιείχε ενενήντα δύο αίθουσες εκθέσεων, που εξέθεταν όλων των ειδών αντικείμενα του Κιμ, από καπέλα, γάντια και παπούτσια, μέχρι πίνακες και φωτογραφίες, που απεικόνιζαν την ιστορία της ζωής του. Είναι μεγάλη ειρωνεία πως ενώ ο λαός είχε χτίσει τη Βόρεια Κορέα και είχε εργαστεί ακούραστα για τον ηγέτη του, δε γινόταν καμία αναφορά στις προσπάθειές του. Δεν υπήρχε η φωτογραφία κανενός πολίτη στους τοίχους, δε γινόταν καμία αναφορά στις θυσίες που είχε χρειαστεί να υπομείνει ο λαός του. Ο λαός ήταν αγνοημένος, μόνο ο Κιμ Ιλ Σουνγκ ήταν αρκετά σημαντικός ώστε να αξίζει να αναφερθεί, γεγονός που τονίστηκε από τη μετατροπή του τόπου γέννησής του σε τόπο προσκυνήματος, για να τον επισκέπτεται ο κόσμος.

Ο Κιμ Ιλ Σουνγκ προσπάθησε να ξαναγράψει την οικογενειακή του ιστορία, για να πιστέψει ο κόσμος πως και οι δύο γονείς του ήταν επαναστάτες και, το χειρότερο από όλα, ξεκίνησε διαδικασίες για να διασφαλίσει

τη διαδοχή από το γιο του, Κιμ Γιονγκ-ιλ. Από αυτή την άποψη, ο Κιμ Ιλ Σουνγκ δε διέφερε πολύ από τους υπόλοιπους δικτάτορες, που επιθυμούσαν να περάσει η εξουσία από τους ίδιους στους γιους τους. Ο Αναστάζιο Σομόζα, ο Νικολάι Τσαουσέσκου, ο Πάπα Ντοκ και ο Σαντάμ Χουσεϊν προετοίμαζαν τους γιους τους, προκειμένου να αναλάβουν τέτοια καθήκοντα, ενώ όμως ο Μπέιμπι Ντοκ εξορίστηκε και οι Ουντέι και Κιουσέι Χουσεϊν σκοτώθηκαν από Αμερικανούς στρατιώτες, ο Κιμ Γιονγκ-ιλ εξακολουθεί να απολαμβάνει το αξίωμά του.

Μέχρι το τέλος του 1970, ο λόγος του Κιμ Ιλ Σουνγκ ήταν νόμος. Η Βόρεια Κορέα ήταν το ιδιωτικό του βασίλειο, μέσα στο οποίο μπορούσε να κάνει ό,τι ήθελε. Ωστόσο, εξακολουθούσε να έχει βλέψεις για τη Νότια Κορέα και την ενοποίηση των δύο χωρών. Ξεκίνησε διάλογος, ωστόσο καμία από τις δύο πλευρές δεν ήταν πρόθυμη να υποχωρήσει. Η Βόρεια και η Νότια Κορέα ήταν σαν σιαμαίοι που είχαν αποφασίσει να τραβήξουν σε διαφορετικές κατευθύνσεις.

Ο Κιμ επικεντρώθηκε στο να απομονώσει ακόμη περισσότερο την Κορέα, λέγοντας στο λαό του πως δεν είχε καμία ανάγκη από τον έξω κόσμο και πως αποτελούσε αυτοδύναμο κράτος. Δυστυχώς, όμως, η Κορέα είχε τεράστιο εξωτερικό χρέος, που δεν μπορούσε να αποπληρώσει. Η αλήθεια είναι πως οι στρατηγικές του Κιμ αποδείχτηκαν ανεπαρκείς. Οι εκπαιδευτικές του μεταρρυθμίσεις υποτίθεται πως ενθάρρυναν τους μαθητές να μαθαίνουν αγγλικά και ιαπωνικά, αν και λέγεται πως οι λέξεις που μάθαιναν περιοριζόνταν στο «κατεβάστε τα όπλα σας και παραδοθείτε». Η έλλειψη τροφίμων, επί σειρά ετών, έφτασε σε ανησυχητικό σημείο, μέχρι που ο λαός του Κιμ πέθαινε στην κυριολεξία από την πείνα. Ωστόσο, ο Κιμ αρκέστηκε να πει πως εκείνοι που εργάζονταν στους συνεταιρισμούς ήταν τεμπέληδες.

Ίσως να έχανε το ενδιαφέρον του για τη χώρα του, ίσως είχε αρχίσει να παραδίδει τα ηνία της εξουσίας στο γιο του. Όποιο από τα δύο και αν ισχύει, μετά τα εβδομηκοστά του γενέθλια, ο Κιμ εμφανιζόταν δημοσίως ολοένα και λιγότερο. Μετά το 1982 εκφώνησε μόνο τρεις δημόσιους λόγους, που δεν είχαν μεγάλη σημασία, εκ των οποίων ο ένας ήταν στους εορτασμούς των εβδομηκοστών γενεθλίων του. Αντιθέτως, άρχισε να μεταθέτει τις ευθύνες στο γιο του, Κιμ Γιονγκ-ιλ, ενώ ο ίδιος έδειχνε να έχει σχεδόν συνταξιοδοτηθεί.

Δυστυχώς για τους Βορειοκορεάτες, η ζωή τους δε θα βελτιωνόταν με

Το άγαλμα του Κιμ Ιλ Σουνγκ, ύψους 25 μέτρων, στο Μεγάλο Μνημείο Μασουναντέ, ανεγέρθηκε το 1972, για τον εορτασμό των εξηκοστών γενεθλίων του «Μεγάλου Ηγέτη».

το νέο τους ηγέτη. Ο γεννημένος στις 16 Φεβρουαρίου 1942 Κιμ Γιονγκ-ιλ είναι χειρότερος από τον πατέρα του (αρκετοί αντιφρονούντες τον έχουν περιγράψει ως παρανοϊκό, ματαιόδοξο, υποχόνδριο, ενώ άλλοι πιστεύουν πως είναι εντελώς τρελός) και έφερε τέτοια δυστυχία στη Βόρεια Κορέα που η Δύση δεν μπορεί καν να τη διανοηθεί. Η Διεθνής Αμνηστία σημειώνει πως από το 1970 μέχρι το 1992 έχουν εκτελεστεί στη Βόρεια Κορέα τουλάχιστον 23 πολίτες.

Όπως είναι φυσικό, είναι πολύ δύσκολο να μάθει κανείς τα ακριβή γεγονότα και τους αριθμούς για μια από τις πιο ερμητικά κλειστές κοινωνίες του κόσμου, ωστόσο η Διεθνής Αμνηστία τρέφει φόβους πως ο αριθμός αυτός είναι σταγόνα στον ωκεανό, σε σύγκριση με τον ακριβή αριθμό ανδρών και γυναικών που δολοφονήθηκαν από την κυβέρνηση.

Συνήθως τιμωρούνται με θανατική ποινή εκείνοι που διέπραξαν φόνο ή όσοι κατηγορούνται για «συνωμοσία με τους ιμπεριαλιστές». Υπάρχουν αρκετές περιπτώσεις, πάντως, ατόμων που εκτελέστηκαν για πιο ασήμαντα παραπτώματα. Η Διεθνής Αμνηστία παραθέτει την περίπτωση μιας γυναίκας που κρίθηκε ένοχη για κατάχρηση χρημάτων και εκτελέστηκε στην περιοχή Σάμα Ντονγκ της πρωτεύουσας Πιονγιάνγκ, το 1988, καθώς και την περίπτωση δύο αδερφών που θεωρήθηκαν ένοχοι επειδή έκλεβαν ρύζι και εκτελέστηκαν στην πόλη Χαμχούνγκ το 1982. Το γεγονός πως οι Βορειοκορεάτες έπρεπε να κλέψουν ρύζι προκειμένου να επιβιώσουν υποστηρίζει τους φόβους που τρέφουν τα Ηνωμένα Έθνη εδώ και χρόνια. Τουλάχιστον το 42% των παιδιών αντιμετωπίζουν προβλήματα στην ανάπτυξή τους, εξαιτίας χρόνιου υποσιτισμού, όπως έδειξε μια πρόσφατη έρευνα των Ηνωμένων Εθνών. Σε 44 από τις 206 επαρχίες δεν επιτράπη να πατήσει το πόδι του κανένας εκπρόσωπος ξένων μη κυβερνητικών οργανώσεων. Οι συνθήκες σε τούτες τις «κλειστές επαρχίες» —μέρη όπου μένουν αντιφρονούντες— θεωρούνται πολύ χειρότερες από την υπόλοιπη χώρα.

Όσον αφορά στις διεθνείς σχέσεις, τη σταθερότητα της περιοχής και ακόμη και την παγκόσμια ασφάλεια, ο Κιμ Γιονγκ-ιλ αποδείχτηκε ακόμη χειρότερος από τον πατέρα του. Υπό το καθεστώς του, η Βόρεια Κορέα παράγει πυρηνικό εξοπλισμό, γεγονός που παρακίνησε τον Πρόεδρο των Η.Π.Α., Τζωρτζ Μπους, να αναφέρει τη χώρα μαζί με άλλα κράτη (το Ιράν, το Ιράκ και τη Συρία) ως τον «άξονα του κακού».

Ο Κιμ Ιλ Σουνγκ πέθανε στις 8 Ιουλίου 1994, βυθίζοντας τη Βόρεια

Κορέα σε τριετές πένθος. Ήταν το τέλος μιας κακής βασιλείας. Η μόνη κληρονομιά που απέμεινε σε τούτο το λαό ήταν μια οικονομικά κλονισμένη χώρα, απομονωμένη από τα υπόλοιπα, βιομηχανοποιημένα κράτη του κόσμου, και ένας ηγέτης αποφασισμένος να συνεχίσει την παράδοση του πατέρα του.